

Altsaa har man fundet det forsvarligt at indsætte den Regel, at naar Skatteudskrivningen i Fremtiden — ikke til næste eller næstnæste Aar, for saa hurtigt vil dette ikke gaa, men en Gang i Fremtiden — har medført, at Skatteprocenten er forøget ud over Gennemsnittet i det angivne Tidsrum med mere end een, skal man gaa til Amsraadet og spørge det om Tilladelse til at udskrive dette Beløb. Det kan allerede være haardt nok, men værre er det, i alt Fald mere drilagtigt vil det vise sig, at naar man er kommen op over denne ene Procent, er gaaet gradvis op og hver Gang har indhentet Tilladelsen dertil, og der saa endelig kommer en heldigere Periode, og man atter skal tilbage, kan man alligevel ikke frit lægge Ligningen uden at spørge, om man maa holde sig over det, man maaske for ti Aar siden har faaet Lov til at passere. Det, som her er nævnt, hører til de Bestemmelser, om hvilke jeg før sagde, at en Begrænsningsregel, der svækker Sognekommunens naturlige Magtomraade, vil ikke kunne finde Tilstlutning fra Venstres Side. Om Hovedgrænsebestemmelsen, der findes i det følgende Stykke, og hvorefter man i Landkommuner ikke maa gaa op over 7 pCt. og i Bykommuner ikke over 10 pCt. uden Lovgivningsmagtens Samtykke, altsaa ved særlig for Anledningen givne Lov, er der ikke synderlig Grund til at sige meget. Thi, om det maatte ske en Gang i Tiden, at Kommuner almindeligvis paa Landet vare oppe ved 7 pCt., i Byerne ved 10 pCt., og de altsaa kom i Flok og Tal, i Hundredvis til Rigsdagen og bankede paa og bade om Lov til at gaa over Grænsen, vilde Lovgivningsmagten sikkert til den Tid affinde sig paa en nogenlunde bekvem Maade. Det er altsaa noget, som ligger saa fjernt ude, at der ikke er Anledning til at anvende mange Ord derpaa. Jeg har særlig understreget dette med Mellemstationen, Tilladelse hos Amsraadet for Landets og hos Indenrigsministeren for Købstædernes Vedkommende.

Altsaa, vi have ikke kunnet gaa med paa Forslagene fra højre og frikonservativ Side. Da denne Sag, hvis Behandling vi nu ere i Færd med at afslutte, var til første Behandling i Landstinget i dette Aar, udtalte Formanden for de frikonservative, det ærede 2det Medlem, for 10de Kreds (Frijs), at han erkendte, at saavel Folketingsvalgene som Valgmandsvalgene vare et klart Udtryk for Befolkningens Ønske. Han sagde nemlig ordret: „De Svar, som ere givne i Aar ved Folketings-

valget og ved Valgmandsvalgene, ere utvetydige. Jeg beklager, at den særlig interesserede Del af Landbefolkningen — jeg siger udtrykkeligt Landbefolkningen, thi ganske sikkert har vor nuværende Inddeling i to Vælgerklasser ogsaa sin Betydning for Byerne, men den spiller ikke den Rolle der som ude paa Landet — jeg beklager altsaa, at den store Middelklasse ude i Landet har taget den Stilling til Sagen, som den har gjort. Men jeg konstaterer, at det er Tilfældet, og jeg og mine Meningsfæller ere villige til at tage Konsekvenserne af det Svar, vi have faaet.“ Og paa Foranledning af en Ytring fra Gammelhøjres Side sagde han: „Men det er umuligt andet, end at der i den moderne Stat maa tages Hensyn til, hvad der viser sig at være den virkelige Stemning i Befolkningen. Det er det gode ved Tokammerssystemet, at derved forhindres, at ilfærdige og uoverlagte Forslag gaa igennem. Ved Tokammerssystemet er man — mener jeg — netop garanteret imod, at de Bølger i Befolkningen, som rejse sig, og som falde, komme til at have Indflydelse paa Lovgivningsarbejdet. Men jeg tror ogsaa, at Førstekammer maa være sig det bevidst. Hvis et Førstekammer stiller sig paa det Standpunkt, at det siger: Uden os kan intet gennemføres, og derfor stoppe vi det, der ikke har vor Tilstlutning, tror jeg, det vil føre til konstitutionelle Kampe, konstitutionelle Kampe, som sikkert ikke ville falde ud i Favør af et Førstekammer.“

Det synes, som om den ærede Landstingsmand og hans Gruppe siden da ere komne paa den Tanke, at det nok gik an at spænde Buen lidt stramt, og jeg skal ikke nægte, at der fra de saakaldte radikales og Socialdemokraternes Side er givet Anledning for de Herrer frikonservative til at lulle sig ind i den Forestilling, at der ikke var forbundet videre Risiko dermed. Der har fra de Kanter saa at sige daglig lydt Forsikringer om, at Regeringen og dens Venner gave nok efter, blot man fra den anden Side holdt sig bravt stejl, og hvis Ministeriet og Reformpartiet alligevel ikke strakte sig vidt nok, naturligvis fordi de ikke turde — hed det jævnlige — skulde de radikale og Socialdemokraterne være til Tjeneste og rejse Befolkningen til Anklage, ikke mod Højre og de frikonservative, men mod Regeringen og dem, som støttede denne i dens Arbejde. Det er muligt, at de frikonservative have ladet sig lede af denne i øvrigt ret gennemskuelige Taktik, men de ville i saa Fald i Sommerens Løb,